

henholdsvis mod Skadevolderen eller mod Selskabet, jfr. dog § 133, sidste Stykke. Bestemmelserne i 1ste Stykke finder dog Anvendelse ved Ulykkes- og Sygeforsikring, for saa vidt Forsikringsydelsen har Karakteren af en virkelig Skadeserstatning.

Selskabet kan ikke forbeholde sig Ret til at indtræde i sikredes Ret mod Trediemand i videre Udstrækning end ovenfor hjemlet.“

Af Kommissionens Bemærkninger til Forslaget synes det derhos at fremgaa, at Begrænsningen af Regresretten væsentligt begrundes ved Hensynet til den sikrede selv, og at Adgangen til Nedsættelse af Kravet i Tilfælde af simpel Uagtsomhed i første Linie bør benyttes, hvor den sikrede kan antages at have en berettiget Interesse i, at Kravet ikke eller dog ikke fuldt ud gøres gældende, altsaa navnlig hvor det paa Grund af Forholdet mellem ham og Skadevolderen er rimeligt, at han ikke selv vilde have rejst Erstatningskrav, og hvor Skaden ikke kan tilregnes den erstatningspligtige Trediemand, fordi den skyldes den særlige Erstatningsregel i D. L. 3. 19. 2., udtales det, at Regresretten i saadanne Tilfælde bør være samme Begrænsning undergivet, som hvor Skaden er forvoldt ved simpel Uagtsomhed.

I Anledning af dette Forslag tillader vi os rent principielt at bemærke, at vi ligesom Forsikringskommissionen maa være af den Anskuelse, at Regelen i D. L. 3. 19. 2. paalægger Arbejdsgiveren et mere vidtgaaende Ansvar for andres Handlinger end hjemlet i de fleste andre Landes Ret, og et Ansvar, som kun lidet stemmer med de Forhold, hvorunder Produktionen foregaar i et moderne Samfund.

Arbejdsgiveren maa, saaledes som Produktionsforholdene har udviklet sig, i overmaade mange Tilfælde benytte sig af fremmed Arbejdskraft. Han staar da som Formidler mellem sin Kunde og de paagældende Arbejdere. Han maa være ansvarlig for, at Arbejdet planlægges paa fornuftig Maade og udføres af Arbejdere med tilstrækkelig Uddannelse og Erfaring, samt at disse Arbejdere paa Forhaand har modtaget den fornødne Instruction og er undergivet den efter Omstændighederne mulige Kontrol. Som almindelig Regel maa han antages at paatage sig et særligt Ansvar for, at Arbejdet udføres paa tilfredsstillende Maade, og uden at der indtræder nogen af de Skader, der kan anses som en sandsynlig eller dog mulig Følge af et Arbejde af den paagældende Karakter.

En Elektroinstallatør maa — for at tage et Eksempel —, naar han paatager sig at anbringe en elektrisk Lampe i en Stald, være ansvarlig for, at Arbejdet udføres efter de gældende Love og Forskrifter, at selve Arbejdet er i Overensstemmelse med Aftalen, at der ikke ved Arbejdet anrettes ufnøden Skade paa Bygningen, og i det hele at Arbejdet udføres ordentligt og fornuftigt af kompetente Folk, som har modtaget de fornødne Instructioner om Udførelsen af Arbejde og om Sikkerhedsforanstaltninger i brandfarlige Rum.

Men for den ganske uforudseelige Skade, der kan indtræde ved, at en Arbejder i Strid med givne Forskrifter, og uden at Arbejdsgiveren er i Stand til at paavise, at der foreligger ond Villie, anvender en Blæselampe for nær ved brandfarligt Materiale, bør Arbejdsgiveren efter vor Formening ikke med Rette kunne gøres ansvarlig.

En saadan Skade kan Arbejdsgiveren ikke selv med den største Agtpaagivenhed afværge, og en saadan Skade kan han ikke med nogen Rimelighed forudse, naar han har opfyldt sin Pligt til at yde Vejledning og Kontrol. Endelig maa Arbejdsgiveren forudsætte, at den Mand, hos hvem Arbejdet udføres, saavel som de Personer, for hvem Fejlen maaske indirekte medfører Skade ved, at Branden breder sig i et tæt sammenbygget Bykvarter eller i en Landsby, som fornuftige Mænd har sikret sig selv gennem Forsikring, og dette saa meget mere som Arbejdsgiveren, som nærmere paapeget i Elektroinstallatørforeningernes oftnævnte Skrivelse, overhovedet ikke fuldt ud kan dække sig ved Ansvarsforsikring mod en saadan Risiko.

Det forekommer os da urimeligt og uheldigt, at et saadant Ansvar kan paalægges Arbejdsgiveren oven i Købet overfor de Forsikringselskaber, gennem hvilke den hele Skade er blevet dækket, og vi vilde derfor anse det for meget ønskeligt, om man fra Justitsministeriets Side vilde tage Spørgsmaalet om en Ændring i den strenge Erstatningspligt, som for Øjeblikket er paalagt Arbejdsgiverne gennem Retspraksis paa Grundlag af D. L. 3. 19. 2., op til en Undersøgelse med det Formaal, at der vedtages en Lov, som begrænser det særlige Arbejdsgiver-ansvar til de Tilfælde, hvor der med Rette kan bebrejdes Arbejdsgiveren manglende Paapasselighed, manglende Vejledning eller manglende Tilsyn.